

AKEDA

Kijk naar:

Rosh Hashanah: Shofar Callin' | **G-DCAST** : www.g-dcast.com/rosh-hashanah/

Rap (Engels) – met engelse tekst en Sjofer blazen

Begint met 3 bezoekers die zeggen dat Sara zoon gaat krijgen (Jitschak) dan verhaal dat we met Jom Kipoer in sjoel lezen: Verhaal van de Akeda (binding Jitschak)

of kijk naar

Het verhaal bij Rosj Hasjana in het Nederlands.

www.schooltv.nl/beeldbank/clippopup/20050701_roshhashanah01

Lees hierna het verhaal hieronder (dit verhaal van Avraham Soetendorp staat ook in de Jeugd-Machzor).

Het verhaal is gebaseerd op Beresjiet 22: 1-19 het verhaal van de Akeda dat met Rosj Hasjana uit de Tora wordt gelezen.

De stem

Hij had zich wakker geschreeuwd. De nachtmerrie was verstikkend geweest. Zijn zoon Jisjmaël, zijn geliefd kind, lag te sterven door gebrek aan water en hij, Avraham, hield een kruik vol water in zijn handen maar kon niet vooruit. Hij kreeg zijn loodzware voeten niet van de grond. "Jisjmaël" de rauwe stem weerklonk in de grot. "Avraham, Avraham". Hij schrok hevig. Wat gebeurt er? Ik roep Jisjmaël en de echo komt terug als Avraham. Ben ik mijn verstand verloren? Dat zou niet verwonderlijk zijn. Elke nacht, al die jaren lang, dezelfde droom, de woedende stem van Sara, het stille verwijt in de ogen van Hagar, het bleke gezicht van zijn zoon. "Jisjmaël". "Avraham, Avraham". Ik ben er niet, ik wil er niet zijn. Hij keek om zich heen, niemand, niets. Zo was het altijd, als de stem klonk. God was wakker, dat wist hij, dat voelde hij, maar het bleef moeilijk te aanvaarden dat de onzichtbare God van hemel en aarde tot jou en jou alleen sprak. Hij huiverde.

"Avraham, Avraham". Genoeg, het is genoeg geweest.

"Avraham, Avraham". Goed, ik ben er, wat nu weer?

"Neem je zoon".

Ik heb er twee.

"Je enige".

Het is waar dat Jitschak de enige is die nu bij mij is, maar Jismaël is er ook nog, elke nacht raak ik hem bijna aan, hij is gered, hij leeft, ik van wie je houdt, ik houd van beiden, en hoe.

"Ga nu snel naar het land Moria en breng hem daar als offer op een van de bergen die ik je zal aanwijzen".

De wereld splitste zich in tweeën. Het ene deel was vredig met tuinen en plezier, en zacht eindeloos voortkabbellende rivieren; het andere ijskoud en warm tegelijkertijd, vol onrustige pijngeluiden en daar zat hij nu midden in. Was hij in de droom of in de werkelijkheid? Hij wist het niet meer. Zijn handen zochten houvast. Hij trok zich op aan de rotsmuur, nam zijn ezel, riep zijn bedienden, brak wat hout en ging op weg. Het was als in zijn nachtmerrie, hij zag zichzelf dingen doen, die hij niet wilde, maar hij kon er niets aan doen, zoals toen met Jisjmaël.

Hij zou snel wakker worden, dit kan niet waar zijn. God wist hoe schuldig hij zich voelde, nog steeds. Hij had zich meer hebben moeten verzetten tegen de onredelijke eis van Sara, om Hagar, om Jisjmaël. Hij had meer water moeten meegeven. Hij, de onzichtbare, kon hem dat niet aandoen, niet nu. Hij sloop voorbij Sara, en raakte Jitschak aan. Hij draaide zich om en keek hem aan met zijn mooie, onschuldige ogen.

Hij heeft recht op de waarheid, maar ik kan het hem niet vertellen, ik zou het niet overleven.

Jitschak kleepte zich aan en volgde hem, zonder vragen te stellen, zonder een geluid te maken. Sara sliep nog toen ze op weg gingen, gelukkig maar. Zij had zich niet stil gehouden. Zij had hem gevraagd "Hagar, Jisjmaël"? Sinds zij gehoord had dat zijn zoon gered was en een goed leven leidde in het land van de Filistijnen, had zij hem met haar ogen gevolgd, elke dag. Haar jaloezie of zorg om haar Jitschak of beiden waren weer opgelaaid.

Zij liepen langzaam en zwaar naast elkaar, als in de droom. Avraham nam de langste route, en daar deden ze nog extra lang over. Niemand zei iets, niemand vroeg waarom.

Zij gingen vroeg slapen en stonden steeds later op. "En ik word maar nog steeds niet wakker" dacht Avraham, en de paniek sloeg toe.

Op de tergend langzame derde dag zag hij de berg, er was geen ontkomen meer aan. "Blijven jullie maar hier met de ezel", zei hij tegen de jongens. Ik en mijn jongen gaan daar alleen naar toe; doen wat wij doen moeten in eerbied voor God en keren dan terug". O wat was dat moeilijk om zo hardop te liegen en het had geen zin, want in hun ogen kon hij duidelijk lezen dat zij het wisten, maar al te goed.

Kinderoffers waren de gewoonste zaak van de wereld. Iedere leider deed het vroeg of laat, voordat hij aan een oorlog begon of een nieuwe stad stichtte, om de goden voor zich te winnen. Maar ze hadden niet gedacht dat hij het ook zou doen, hij was anders. Hij sprak niet tegen stenen en bomen alsof het goden waren. Hij luisterde alleen naar de stem. Ze hadden maar heel even hun hoofd geschud of misschien had hij zich dat maar verbeeld. Hij legde het hout op de schouders van Jitschak, het vuur en het zwaard droeg hij zelf.

"Vader" Jitschak schraapte zijn keel. "Ja mijn zoon". "We hebben hout bij ons en vuur, maar waar is het lam dat wij moeten offeren"? Tegen de jongens had hij niet de volledige waarheid verteld, maar dit was zijn zoon, zijn eigen vlees en bloed. Hij wilde het uitstellen. Hoe lang nog?

Waar bleef de stem.

"God zal wel zorgen voor een lam, mijn zoon". Hun schouders raakten elkaar, zijn hoofd bonkte "Jisjmaël, en nu Jitschak".

Zij waren aangekomen en hij handelde als in de droom, het was toch een droom.

Hij raapte stenen en legde die op elkaar, daarop verspreidde hij het hout.

Jitschak stond klaar van het begin af aan, die vroege ochtend had hij het begrepen, toen hij zijn vaders smekende ogen had gezien. Hij liet zich vastbinden en naar het altaar dragen. Wat was zijn vader sterk, hij voelde zich zo veilig bij hem, zelfs nu. Hij bleef hem aankijken.

Avraham hijgde, hij greep het mes en hief het hoog boven zijn zoon. Hij probeerde het nog één keer. Hij ontweek de blik van Jitschak en keek omhoog en schreeuwde om wakker te worden. "Adon, mijn Heer". De rauwe stem weerkaatste in de onmetelijke ruimte gevuld met sterren en kwam terug als een vervormde echo "Avraham, Avraham". Voordat hij antwoorden kon vervolgde de stem "Ik zie dat je er bent, dat je klaar staat om te doen wat God van je vraagt. Maar het is niet nodig, nooit, versta je, nooit, om je zoon te offeren. Geen mens hoeft nog geofferd te worden. Niet nu, niet later". "Heb ik mijzelf wakker geschreeuwd of was het geen droom? Het is niet belangrijk meer. Mijn zoon Jitschak leeft."

Hij maakte de touwen los en omhelsde zijn zoon. Zij lieten zich beiden gaan. Hun wangen waren nat van tranen. Er was nog een ander die huilde. Een bok zat met z'n hoorns vast in het struikgewas. Avraham aarzelde geen ogenblik. Hij pakte de bok beet. Hier dier stribbelde tegen met alle kracht, maar tevergeefs.

Avraham was niet te stuiten. Al zijn angst, al zijn woede om het bijna verlies van zijn zonen balde zich samen in het offeren van de bok. Hijgend keken zij elkaar met grote schrikogen aan. Beiden trilden van angst; de zoon omdat hij de bok zag en wist dat hij dood had kunnen zijn, de vader omdat toen hij de bok zag zich realiseerde dat hij moordenaar had kunnen zijn.

"Je hebt een goede toekomst verdiend." De stem klonk zacht, niet meer dwingend. "Je kinds kinderen zullen zoveel zijn als de sterren aan de hemel en de zandkorrels op het strand."

Ach, als ik maar mijn twee zonen mag behouden, dan is het mij al voldoende, dacht Avraham, maar hij hoefde niet te antwoorden, deze keer. "Je kinderen zullen het hele gebied, dat nu van je vijanden is, rustig bewonen." Dat is goed. Maar ik heb geen vijanden, niet nu. "Ik houd van alle mensen, ik omhels de wereld en alle volkeren zal het heel goed gaan, als ze jouw voorbeeld volgen, als zij net als jij mijn stem volgen."

Heb ik dat gedaan, vroeg Avraham zich af, de stem van God gevolgd? Of heb ik mijn eigen stem, mijn eigen geweten, gehoorzaamd. Of is Zijn stem altijd de stem van mijn geweten. Is het de stem in de droom of in mijn hart, of beiden? Avraham was weer terug bij zijn helpers. Hij zag de verbazing in hun ogen. Jitschak leefde nog. Hoe kon dit. Was het niet tegen de regels? Zij glimlachten, want wij wisten nu voor altijd dat hun meester anders was dan alle andere meesters in de wereld. Zou het niet beter zijn om zijn voorbeeld te volgen en

nooit meer mensen te offeren? Zij knikten instemmend of was het zijn verbeelding. Hij voelde zich warm worden van binnen, zo heel gelukkig. Zij liepen dicht tegen elkaar, hun schouders raakten. Jitschak dacht aan de kinderen van zijn kinderen. Hij kon niet voorspellen hoe het met hen zou gaan, maar één ding stond vast. Hij zou nooit het zwaard opheffen tegen ze van boven het hout op een altaar. En Avraham tilde zijn voeten hoog op en zette de pas er in, om sneller bij Sara te zijn.

Zij zal zo bezorgd zijn om haar zoon, want zij kende hem, zijn woede-uitbarstingen, zijn stemmingen. Zij droomden verder, ieder voor zich en zeiden niets tegen elkaar.

Praat in de kring na over dit verhaal.

Of

Kijk nog een keer naar het filmpje met de rap 'Shofar callin' van G-dcast. Begrijp je waarom de rap 'shofar callin' heet. (anders dan dat er vaak op de sjofar geblazen wordt).

Of

Hoe zou Jitschak zich hebben gevoeld en waarom,

Bang

Boos

Opgelucht uiteindelijk

Verdrietig

Vol vertrouwen

Anders, hij voelde zich waarschijnlijk:.....

Of

Discussieer over dit stukje uit het verhaal:

Heb ik dat gedaan, vroeg Avraham zich af, de stem van God gevolgd? Of heb ik mijn eigen stem, mijn eigen geweten, gehoorzaamd. Of is Zijn stem altijd de stem van mijn geweten. Is het de stem in de droom of in mijn hart, of beiden?